

hold, blev denne Lov forlænget. Jeg hører af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds (Boisen), at dette er Forudsætningen, og jeg er vis paa, at dersom vi vare fuldkommen sikre paa til den Tid at have den høitærede Indenrigsminister mellem os, saa vilde han ogsaa ganske vist staa derved og i fuldt Maal og oprigtig opfylde denne Forudsætning; vi vare altsaa sikre for, at Loven blev forlænget, dersom der ikke var truffet anden Overenskomst ved en ny Lov. Men vi vide jo ikke, om vi kunne regne paa til den Tid at have den høitærede Indenrigsminister i vor Midte, eller hvor mange af os andre der ere her. Jeg udtaler derfor her, at jeg tror, at det vilde være særdeles heldigt, om den høitærede Indenrigsminister, hvad jeg ikke har nogen Grund til at tvivle om, vil gaa ind paa et Endringsforslag, som paa en passende Maade bewirker, at selve denne Forudsætning kommer til at staa i Loven, at det kommer til at staa i Loven, at dersom den ikke bliver forandret inden den Tid, gjælder den ogsaa fremtidig. Jeg veed ikke, om den høitærede Indenrigsminister maatte efter nærmere Conference være villig til at modtage et saadant Endringsforslag. Det vil jo være forbeholdt at erfare dette. Sagen er jo den, at Fiskerne kunne være vel tjente med den Udsættelse af 4 Aar, men at det ikke er tilstrækkeligt, at de have denne Tid til at opslide de Redskaber, de nu have, og til at binde ny Redskaber efter Limfjordsbestemmelserne, men at Redskaber, bundne efter Limfjordsbestemmelserne, ikke kunne bruges med nogen Nytte i mange af vore Farvande. Saaledes staaer Forholdet efter de Efterretninger og Meddelelser, jeg fra Fiskeres og Sagtyndiges Side har modtaget, og som allerede tidligere have været mig vel bekendte. Det er altsaa dette, jeg vilde sætte Pris paa — og jeg nærer det Haab, at den høitærede Indenrigsminister efter nærmere Conference heller ikke vil modsætte sig det, da vi ikke vide, om vi kunne gjøre Regning paa at have ham i vor Midte i sin Tid, naar de 4 Aar ere udløbne; thi vi ere jo Alle dødelige — at der gives Loven en saadan Form, at dersom der ikke er truffet anden Overenskomst eller anden Ordning angaaende Mastevidden ved en ny Lov, naar de 4 Aar ere udløbne, skal denne Lov fremdeles gjælde indtil saadan ny Lov maatte udkomme. Jeg hører jo, at det ærede Medlem, som talte før mig (S. Hage), reiste en stærk Opposition mod Loven, og det har ikke forandret, og der vil formodentlig fra den Side, som det ærede Medlem repræsenterer, ogsaa i sin Tid blive reist en stærk Mod-

stand mod Lovens Forlængelse. Jeg tror derfor, at det er bedre, at vi paa dette Tidspunkt, hvor vi kunne glæde os ved den høitærede Indenrigsministers Velvilie overfor Fiskerne, saae denne Sag bragt paa det klare saaledes, at der fremtidig ikke er nogen Tvivl i saa Henseende.

Th. Nielsen: Cirkulæret af 10de November f. A. kom jo som et Lyn fra en klar Himmel over en stor Del af Fiskerne, og det kan ikke nægtes, at det maatte gjøre et mægtigt Indtryk paa dem, at mange af dem og deres Familier bleve ligefrem brødløse. Som Exempel paa, i hvilken Grad dette blev Tilfældet, skal jeg nævne, at for Veile Fjords og de Egnes Vedkommende, der grændse dertil, var der ikke mindre end ca. 400 Mennesker, der, for saa vidt Cirkulæret kom til at staa ved Maat, vilde blive brødløse. Hver 100 Familier ernære sig nemlig der ved Fiskeri. En Del af dem har, for saa vidt Malevaad angaar, allerede tidligere beredt sig paa at forandre Mastevidden efter Loven, saa at der for disse Vaads Vedkommende ikke vilde være saa stor Ulempe, men der er ikke mindre end 60 Familier, bestaaende af ca. 300 Personer, som den største Del af Aaret ernære sig ved Sildefiskeri, og man kan vel sige, at der er endnu et lignende Antal, der ligeledes lever af Sildefiskeriet, idet de tilberede Fiske, salte og røge dem, deltage i Omsætningen af dem o. s. v. Det gjorde derfor, som bemærket, stærkt Indtryk paa de Naagældende, at de ved dette Cirkulære vilde blive brødløse, og de erklærede — jeg har havt temmelig lange Forhandlinger med dem — at de ikke alene vilde have Tabet af Garnene, hvad der jo allerede kan være haardt nok, da de kunne anslaaes til 10 a 20,000 Kr., en stor Kapital for fattige Fiskere, men at ogsaa, hvad der var det Værste, Fiskeriet i det Hele vilde være umuligt for dem. De have ogsaa gjen tagne Gange erklæret for mig, at en kort Udsættelse, en Frist med Sværdet hængende over Hovedet, satte de ikke nogen Pris paa, thi skulde det Slags Garn bruges i disse Vand, blev Fiskeri der umuligt, og de maatte da hellere søge til andre Egne eller søge anden Bessjæftigelse for at finde deres Udkomme. Det er nemlig saaledes, at den Sild, der kommer ind i disse Farvande, og som de den største Del af Aaret ernære sig ved at fiske, er saa lille, at naar Garnene skulle bindes efter Limfjordsmastevidden, ere de ubrugelige til at fiske den med. Denne Sild bruges ogsaa for en Del til Madning til Krogfiskeriet ikke alene i denne Egn, men ogsaa i andre Egne,